

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Erdős Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Erdős György ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Lukovits Péter ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe dr. Simon Tamás ügyvéd által képviselt I.rendű alperesi beavatkozó neve (I. rendű alperesi beavatkozó címe) I. rendű, valamint dr. Polecsák Mária ügyvéd által képviselt II. rendű alperesi beavatkozó neve (II. rendű alperesi beavatkozó címe) II. rendű az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Bíróság 2010. évi március hó 10. napján kelt 6.P.24.054/2008/33. számú közbenső ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám és az I. rendű alperesi beavatkozó részéről 34. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy az alperes kártérítő felelősségét a 2008. január 12-én végzett plasztikai műtéttel összefüggésben a felperest ért károkért állapítja meg.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárás költséget.

A felperes 6.000 (Hatezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket, míg az alperes 30.000 (Harmincezer) forint fellebbezési eljárás és csatlakozó fellebbezési illetéket köteles az államnak - felhívásra - megtéríteni.

Megállapítja, hogy az I. rendű alperesi beavatkozó kérelmére 12.000 (Tizenkettőezer) forint fellebbezési illeték visszaigénylésének van helye; az erre vonatkozó határozatot az elsőfokú bíróság küldi meg a székhelye szerint illetékes adóügyi hatóságnak.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesen 2007. november 5-én az alperesi kórházban az I. rendű beavatkozó orvosa - előzetes konzultáció és tájékoztatás után - kétoldali fenék implantátum műtétet végzett, egyidejűleg sor került mindkét oldali deréktájék és a fenék alatti területek zsírleszívására és mindkét térd alaki korrekciójára. A panaszmentes posztoperációs időszakot követő második napon a felperest otthonába bocsátották. A műtét utáni ötödik napon, a drain eltávolítása után a felperesnél hőemelkedés, majd magas láz alakult ki, a baloldalon implantált terület fájdalmával és lokális gyulladás jeleivel. A vizsgálati eredmények alapján orvosa a műtéti feltárás mellett döntött. Az alperesnél elvégzett ismételt műtét során a bal oldali implantátumot eltávolították, a sebet átmosták, infektológus konzílium alapján antibiotikumot váltottak, a felperes anémiáját transzfúzióval rendezték, majd hét nap után hazaengedték.

Az újabb implantátum behelyezésére - ugyancsak az alperesnél - 2008. január 12-én került sor, a mindkét fenék alatti terület zsírleszívásával együtt. A műtéti területen a korábbi gyulladás miatti hegesedést és összenövéseket is találtak, amelyeket oldottak.

A 2008 márciusában végzett vizsgálat a bal oldalon felpuhult állapotú, a mélyizmok alatt mobilissá vált implantátumot talált. Újabb - más egészségügyi szolgáltatónál végzett - műtét keretében az I. rendű beavatkozó orvosa március 26-án mindkét implantátumot nagyobbra cserélte.

Jelenlegi állapotában a felperes tomportájékán szembetűnő asszimmetria látható, a jobb oldali fenék alatti redő körülbelül másfél centiméterrel lejjebb helyezkedik el, a baloldali tompor területén homorú besüppedés látható. Mindkét implantátum szabadon elmozdítható, a bal oldalon tok képződésre utaló tapintási jelek észlelhetők.

A felperes keresetében vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítését kérte az alperestől. Hivatkozása szerint az alperesnél végzett beavatkozások alkalmával nem az elvárható gondossággal járt el az I. rendű beavatkozó orvosa, a január 12-i műtét időpontja a műtéti előzményekre tekintettel korai volt, ez okozta a műtéti terület behorpadását. Nem volt megfelelő a műtéti időpont megválasztására vonatkozó tájékoztatás sem: a felperes nem kapott tájékoztatást arról, milyen kockázattal jár az előző, szövődményesen gyógyult műtéti beavatkozás után rövid idővel végzett újabb műtét. Hivatkozott arra is, hogy az esztétikai sérülés mellett az igazságügyi szakértő véleménye szerint az alperesnél végzett műtéttel okozati összefüggésben a felperes egészségkárosodása is bekövetkezett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperes esetleges károsodásáért felelőséggel nem tartozik, mert megbízási szerződés a felperes és az I. rendű beavatkozó között jött létre, míg az alperes és az I. rendű beavatkozó között együttműködési megállapodás áll fenn, amely tartalmát tekintve helyiség- és eszközbérleti szerződés bizonyos szolgáltatások nyújtására vonatkozó elemekkel. A sebészeti beavatkozás elvégzése a beavatkozó

kft. feladata volt, ahhoz az alperes csupán szakmai és technikai háttérrel biztosított. Az alperes felelőssége a Ptk. 475. § (4) bekezdése alapján is kizárt, ugyanis a felperes személyesen választotta ki a műtétre az I. rendű beavatkozó orvosát. A kereset érdemét illetően előadta, hogy a műtét során az elvárható gondossággal és a szakma szabályainak megfelelően jártak el, a felperes tájékoztatása is teljes körű volt és a felróhatóság is kizárt.

Az I. rendű beavatkozó maga is kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint az alperessel megbízási szerződést kötött, melynek alapján az alperes a beavatkozóért, mint teljesítési segédért, úgy felel, mintha az ügyet maga látta volna el. Érvelése szerint a 2008 januári műtétre a felperes sürgető magatartása miatt került sor, ehhez kapcsolódóan a beavatkozót csupán tájékoztatási és nem lebeszélési kötelezettség terhelte. Hivatkozott az okozati összefüggés hiányára is az esetleges mulasztás és a felperes kára között.

A II. rendű beavatkozó alperesi felelősségbiztosító az alperes álláspontjához csatlakozva a kereset elutasítását kérte.

A bizonyítási eljárás lefolytatása után az elsőfokú bíróság közbenső ítélettel állapította meg az alperes kártérítő felelősségét a felperest azzal összefüggésben ért károkért, hogy az alperesnél a 2007. november 5-én, november 12-én és 2008. január 12-én végzett plasztikai műtétek nem eredményeztek megfelelő esztétikai állapotot.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítélete indokolásában kifejtette, hogy a felperes a műtéti beavatkozások előtt csaknem teljes körű tájékoztatást kapott, az első műtét utáni fertőzés pedig műtéti szövődmény volt, önmagában a fertőzés ténye nem róható fel a szolgáltatónak. A 2008. január 12-i műtétet illetően viszont azt állapította meg, hogy az időpont megválasztása nem az elvárható gondosság tanúsítása mellett történt. Utalt az orvosszakértői véleményre, amely szerint élő szövetek megfelelő regenerálódásához adott esetben 6 és 12-18 hónap közötti időtartam szükséges. A kiterjedt fertőzés miatt a szöveti válaszreakciók jelentősek lehettek, ezért nagy valószínűséggel kijelenthető, hogy a fertőzés gyógyulása és a helyreállító műtét között eltelt alig két hónapos időtartam nem volt elegendő az eredetivel megegyező tulajdonságú szöveti struktúra kialakulásához. Ilyen körülmények között lényegesen nagyobb annak a valószínűsége, hogy a műtéti eredmény nem felel meg az elvárásoknak. Az egészségügyi törvény alapján ilyen helyzetben az orvostól az várható el, hogy a helyreállító műtétet az orvosi szempontból optimális időpontban végezze el, függetlenül a páciens esetleges sürgető magatartásától. A tanúként meghallgatott operatőr tanúvallomását a tekintetben, hogy a műtét későbbi elvégzésének hátrányos következménye lehet a bőr letapadása, amely nagyobb műtét elvégzését vonná maga után, a szakértő megállapításával szemben nem fogadta el, figyelemmel arra is, hogy a tanú nem elfogulatlan. Mindezek alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a műtéti időpont kiválasztása és a műtét nem megfelelő eredménye között - bár az nem kizárólagos oka a nem megfelelő esztétikai eredménynek - okozati

összefüggés áll fenn. Az esztétikai eredmény a szakvélemény szerint sosem egyetlen ok következménye, ezért a befolyásolható tényezőknek - így a műtéti időpont kiválasztásának - kiemelt jelentősége van. A műtéti időpont kiválasztása a beavatkozó orvosa részéről nem az elvárható gondossággal történt.

Az alperesek és a felperes közötti jogviszonyt illetően az elsőfokú bíróság az I. rendű beavatkozó álláspontját elfogadva, azt állapította meg, hogy két megbízási szerződés jött létre, az egyik a felperes és az alperes, a másik az alperes és az I. rendű beavatkozó között. Az alperes és az I. rendű beavatkozó közötti szerződés csak kettejük viszonyában érvényesül, az alperes a felperessel szemben nem hivatkozhat a szerződés felelősséget kizáró rendelkezésére, az általa igénybe vett személyért - az I. rendű beavatkozóért - úgy felel, mintha a rábízott ügyet maga látta volna el.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes és az I. rendű beavatkozó élt fellebbezéssel, míg a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta: az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen abban kellett állást foglalnia, hogy mely felek között jött létre megbízási szerződés a plasztikai beavatkozás elvégzésére. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem határozta meg a felelősség alapjául szolgáló kárt, így nem lehet megállapítani, mi az a nem megfelelő esztétikai állapot, amely kárként veendő figyelembe. Utalt arra: több ok együtthatása esetén - mint az adott esetben is -, nem állapítható meg egyetlen ok kárral való összefüggése. Nem állapítható meg kétséget kizáróan az sem, hogy a műtét választott időpontja és a kár között összefüggés áll fenn.

Elsődlegesen azért kifogásolta az elsőfokú bíróság ítéletét, mert a felperes a keresetét nem a megfelelő alperes ellen indította, ugyanis a plasztikai műtéti szolgáltatást nem az alperes, hanem az I. rendű beavatkozó nyújtotta a felperes számára, ezért az alperes felelőssége kizárt. Az alperes és az I. rendű beavatkozó közötti szerződés szerint az I. rendű beavatkozó a pácienssel szabadon állapodik meg a beavatkozás áráról, az alperes a honorárium megfizetését nem követelheti, annak megfizetéséért felelősséget sem vállalt. Ilyen kikötés abban az esetben, ha a felperes és az alperes között jött volna létre az egészségügyi szolgáltatási szerződés, kizárt lenne. Ezen érvelést támasztja alá az a körülmény is, hogy a felperes a beavatkozás céljából az I. rendű beavatkozó orvosát kereste fel és a tanúként kihallgatott kezelőorvos maga is úgy nyilatkozott, hogy a műtéttel kapcsolatos költségekről ő maga állapodott meg a felperessel, és az átvett megbízási díjból fizette be a kórházi tartózkodási és az egyéb költségeket az alperesnél. Mindezek alapján egyértelmű, hogy a felperes az I. rendű beavatkozót bízta meg a szolgáltatás nyújtásával, míg a beavatkozó az alperestől rendelte meg az asszisztenciaszolgáltatást. A felperes és az alperes közötti megbízási jogviszony kizárólag az anesztézia és a kórházi ellátás tekintetében jött létre. Kifejtette: nem arra hivatkozott, hogy az I. rendű beavatkozóval kötött szerződésében zárta ki felelősségét a beavatkozó magatartásáért, hanem a Ptk. 475. § (4) bekezdése

alapján ex lege nem tartozik felelősséggel a felperes irányában, figyelemmel arra, hogy a megbízott személyt, az I. rendű beavatkozót a felperes jelölte ki, ezt tartalmazza az alperes és az I. rendű beavatkozó szerződése is.

Az I. rendű beavatkozó elsődlegesen a közbenső ítélet megváltoztatásával maga is a kereset elutasítását kérte. Arra az esetre, ha az alperes kártérítő felelőssége fennáll, azt kizárólag a 2008. január 12-én végzett műtéttel összefüggésben bekövetkezett nem megfelelő esztétikai állapotért tartotta megállapíthatónak. Fellebbezése indoklásában kifejtette: a helyreállító műtétnek relatív indikációja állt fenn. Ami a műtéttel összefüggésben a felperesnél bekövetkezett, az a hegesezéssel kapcsolatos szövődmény és nem műtétechnikai hiba, az alperest azzal kapcsolatban felelősség nem terheli, különös tekintettel arra, hogy a szövődményekről való tájékoztatás megfelelő volt. A szakvélemény alapján az is megállapítható, hogy néhány szövődmény bekövetkezésének nagyobb esélye volt, azonban a relatív műtéti indikációra tekintettel a kezelő orvost csupán fokozott tájékoztatási kötelezettség terhelte, egyfelől a szövődmények ismertetésére, másfelől azok fokozott bekövetkezésének veszélyére. Ezt a tájékoztatást a kezelőorvos megtette, ennek ténye a bizonyítási eljárás adataiból megállapítható. Mindezek alapján az alperest felróható magatartás nem terheli, felelőssége nem áll fenn.

Utalt arra: a szakvélemény értelmében az első két beavatkozással kapcsolatban az alperes nem járt el felróhatóan, az utolsó tárgyaláson a felperes képviselője is úgy nyilatkozott, hogy a két első műtéttel kapcsolatban kárigénye nincs. Az is megállapítható, hogy a károsodás nem kizárólag a január 12-i műtét korai voltára vezethető vissza, így érthetetlen, miért róta az elsőfokú bíróság az iratokkal ellentétesen és indoklás nélkül az alperes terhére a november 5-i és 12-i műtéteket és az azokkal kapcsolatos esztétikai károsodásokat.

A felperes csatlakozó fellebbezésében kifejtette: az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperesnél végzett műtétek csupán nem megfelelő esztétikai állapotot eredményeztek. Utalt a peres eljárásban beszerzett szakvélemény megállapítására, amely rögzítette, hogy a felperes egészsége is károsodott az alperesi beavatkozásokkal okozati összefüggésben, mint ahogy azt is, hogy az alperes a 2008. január 12-i műtét alkalmával a tájékoztatási kötelezettségének sem tett eleget. A szakvéleményre utalással kifejtette: tény, hogy a műtétsorozat végeredménye esztétikai szempontból az, hogy a felperes bal feneke horpadt. Ugyanakkor a szakvéleményből az is megállapítható, hogy a harmadik műtét időpontjáig a szövetek nem tudtak regenerálódni, azokat az idő előtt elvégzett helyreállító műtét tovább roncsolta, így az alperesnek felróható okból a felperes egészségi állapota a korábbihoz képest romlott. A 2008. január 12-i műtéthez kapcsolódó tájékoztatási kötelezettség elmulasztását is felróta a műtétet végző orvosnak. Kifejtette: ilyen helyzetben, amikor a páciens sürgeti a műtét elvégzését, az orvos akkor jár el megfelelően, ha arról is tájékoztatja a beteget, hogy az idejekorán végzett műtét a későbbiekre nézve hátrányokkal is járhat; ha legkorábban hat hónap elteltével végezhető el a műtét, akkor a két hónap utáni

operáció kontraindikált. Ilyen jellegű tájékoztatást az I. rendű beavatkozó orvosa nem adott. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletének részbeni megváltoztatásával, amellet, hogy a november 5-i, november 12-i és 2008. január 12-i plasztikai műtétek nem eredményeztek megfelelő esztétikai állapotot, az alperes felelősségét megállapítani kérte a felperes egészségkárosodása és a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása miatt is. Az alperes fellebbezését megalapozatlannak tartotta. A Ptk. 475. § (4) bekezdésére hivatkozással kapcsolatban kifejtette: fogalmilag kizárt, hogy a laikus beteg az orvost a beavatkozásokat illetően utasításokkal lássa el. Az I. rendű beavatkozó fellebbezését ugyancsak megalapozatlannak találta. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatokból megállapítható, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartásával a felperesnek kárt okozott. Megalapozatlanul hivatkozott az I. rendű beavatkozó arra, hogy kizárólag a 2008. január 12-i műtéttel összefüggésben keletkezett hibáért felelne az alperes, ugyanis a műtétek sorozatát kell figyelembe venni.

Az I. rendű beavatkozó az alperes fellebbezésére tett észrevételeiben kifejtette: mindhárom műtét tekintetében a felperes és az alperes között egészségügyi szolgáltatás nyújtására vonatkozó, tartalmát tekintve megbízási szerződés jött létre, amely az alperes által végzendő szolgáltatások közül nem emelte ki a plasztikai szolgáltatást, ezért - a megbízási szerződés szabályai szerint - megállapítható, hogy a felperes és az alperes közötti szerződés plasztikai tevékenység végzésére is kiterjedt.

Az alperessel kötött szerződése jogi minősítésével kapcsolatos álláspontját fenntartva előadta, hogy az megbízási szerződésnek tekintendő, a műtétek végzésekor az I. rendű beavatkozó az alperes teljesítési segédje volt, akinek tevékenységéért az alperes kártérítő felelősséggel tartozik. A Ptk. 475. § (4) bekezdése alkalmazását, kizártnak tartotta, mert a felperes kezelőorvost csak az alperes által biztosított személyek közül választhatott, ez a helyzet nem a Ptk. hivatkozott szabályának hatálya alá tartozó választási lehetőség.

Azon tényből, hogy az elvégzett kezelésekről kizárólag az alperes állított ki dokumentációt, továbbá a rendelkezésre álló egyéb iratokból is megállapítható, hogy az I. rendű beavatkozó az alperessel szemben kártérítő felelőssége nem áll fenn, az alperesi felelősség megállapítása esetén az alperes és az I. rendű beavatkozó között elszámolási kérdések merülhetnek fel.

Arra az esetre, ha mégis bérleti szerződés létrejött volna megállapítható, a két egészségügyi szolgáltató egyetemleges felelőssége állna fenn, amely az alperes részére kedvezőtlenebb a megbízási szerződésnél, ugyanis az egyetemleges felelősség a kifizetett kár áthárítását - a megbízással szemben - nem teszi lehetővé teljes körűen.

A felperes csatlakozó fellebbezését illetően kifejtette: nem áll rendelkezésre olyan szakértői megállapítás, hogy a felperesnél egészségkárosodás következett be, a rendelkezésre álló adatok a megfelelő tájékoztatás tényét támasztják alá.

A II. rendű beavatkozó az alperes fellebbezésével egyetértett.

A felperes csatlakozó fellebbezése alapos, az alperes és I. rendű beavatkozó fellebbezése részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogalap elbíráláshoz szükséges mértékben a tényállást feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított, közbenső ítéleti döntésével azonban csak részben értett egyet.

Elsődlegesen, a felelősségi tényállás vizsgálatához szükséges jogviszony megállapítása tekintetében utal a Fővárosi Ítéltábla a következőkre:

A peres iratok között rendelkezésre álló, a felperes és az alperes által megkötött szerződés értelmében a felperes megbízta az alperest a szerződés mellékletében foglalt beavatkozás elvégzésével. A melléklet ugyan nem szerepel a peres iratok között, ám a perben nem volt vitatott, hogy a megbízás tárgya plasztikai műtét elvégzése volt. Az alperes és az I. rendű beavatkozó közötti „együtműködési megállapodás” elnevezést viselő szerződés 1.) pontja kifejezetten az I. rendű beavatkozó alperes általi, az alperes betegek részére végzendő, „sebészet - plasztikai sebészet szakterületen egészségügyi szolgáltatási tevékenység” ellátására vonatkozó megbízását tartalmazza, és nem emeli ki a végzendő szolgáltatások közül a plasztikai műtéteket. Az alperes az előzőekben részletezett szerződéses konstrukcióban egyfelől megbízottként - a felperes vonatkozásában - másfelől megbízóként - az I. rendű beavatkozóval szemben - vett részt, a vele szerződő felperes részére egyfajta közvetített szolgáltatás keretében biztosította a plasztikai sebészeti ellátást, ez azonban nem változtat azon, hogy megbízója - azaz a felperes irányában - az általa megbízott beavatkozó, mint teljesítési segéd, tevékenységéért a Ptk. 475. § (1) bekezdése alapján a felperessel megkötött szerződés szerint tartozik felelősséggel. Ebben a vonatkozásban az alperes nem hivatkozhat az I. rendű beavatkozóval kötött szerződése esetleges felelősséget korlátozó rendelkezéseire, azok csak az alperes és az I. rendű beavatkozó vonatkozásában irányadók. Ugyancsak nem érinti az alperes felperessel szembeni felelősségét az a körülmény, hogy a műtéti tevékenység egyes konkrét részleteiben a felperes az I. rendű beavatkozóval közvetlenül állapodott meg. Mindezek alapján nem tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapításával, hogy a felperes kárigényét a megfelelő szolgáltatóval szemben terjesztette elő.

A továbbiakban az alperes felelősségének ténye, illetve annak terjedelme képezte a fellebbezési eljárás tárgyát.

Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 77. § (3) bekezdése értelmében minden beteget - az ellátás igénybevételének jogcímére tekintet nélkül - az

ellátásában résztvevőktől elvárható gondossággal, valamint a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával kell ellátni.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az I. rendű beavatkozó helytállóan hivatkozott arra: a szakvélemény alapján felelősség csak a 2008. január 12-i műtéttel kapcsolatban merülhet fel, a szakértő az első műtét utáni fertőzést műtéti szövődmenynek minősítette, az azzal kapcsolatos felelősség ezért kizárt. Arra, hogy az általa korainak és a felperes károsodásával összefüggésben állónak minősített harmadik műtét felelősségi szempontból az előző kettővel egységesen volna kezelendő, a szakértő nem tett utalást, kifejezetten csak a harmadik műtétet hozta összefüggésbe a felperes károsodásával. Erre figyelemmel nem volt elfogadható a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt hivatkozás, mely szerint a három műtétet - mint ahhoz vezető folyamatot - a felperes bekövetkezett kára fogná egybe. Tény: a harmadik, helyreállító műtétet az I. rendű beavatkozó nem megfelelő időben végezte el, a műtéti időpont megválasztásánál a kötelező gondosságot elmulasztotta. Mindezek alapján - bár az I. rendű beavatkozó fellebbezésében foglaltakkal ellentétben a felperes az utolsó tárgyaláson sem tett olyan nyilatkozatot, hogy az első két műtéttel kapcsolatos igényét nem tartja fenn - az alperes - az elsőfokú bíróság közbelső ítéletében foglaltakkal szemben - kizárólag a 2008. január 12-én végzett harmadik műtét miatt tartozik felelősséggel.

Megalapozottnak találta a Fővárosi Ítéltábla a felperes csatlakozó fellebbezésében foglaltakat: az elsőfokú bíróság közbelső ítéletében meghatározott nem megfelelő esztétikai állapot mellett kétségtelen, a szakértő által is megállapított tény, hogy a felperes az alperes 2008. január 12-i műtéti ellátásával összefüggésben egészségkárosodást is elszenvedett. A szakvéleményből kitűnően a korai helyreállító műtét miatt a gyulladásos előzmény folytán sérült szöveti struktúra nem tudott megfelelő módon regenerálódni, az ismételt műtéti beavatkozásra ezért nem az egészséges szövetekre jellemző módon reagált: a nem kellően megerősödött szövetek újabb terhelést kaptak, az implantátumot körülvevő tok meggyengült, ennyiben a felperes testi épsége, egészsége károsodott.

A 2008. január 12-i műtétet megelőző tájékoztatás sem volt megfelelő: az operáló orvos tanúkénti kihallgatása alkalmával maga is úgy nyilatkozott, elvégezhetőnek tartotta a műtétet, holott a szakvéleményből kitűnően az ilyen jellegű műtéti gyógyulás szövődmenymentes esetben is jóval hosszabb, a felperes esetében ezen felül a gyulladt szövetek regenerálódását is figyelembe kellett venni. Mindezek alapján, a kellő gondosság tanúsítása mellett ezekre a kockázati tényezőkre a kezelőorvos tájékoztatásának ki kellett volna terjednie, az előnyök és a károk egybevetése szempontjából a műtéti terület további terhelése, valószínű sérülése messze meghaladja annak veszélyét, hogy a bőr letapadása miatt esetlegesen nagyobb területet érint a következő műtéti beavatkozás.

Az előzőekben kifejtettek szerint az alperes felelőssége nem csupán a harmadik műtét időpontjának helytelen megválasztása, hanem a felperes nem megfelelő tájékoztatása miatt is fennáll, azzal, hogy a felperesnél nem csupán esztétikai károsodás következett be, hanem egészségkárosodást is szenvedett. Mindazonáltal a közbenső ítéleti rendelkezésnek kizárólag a kártérítő felelősség anyagi jogi értelemben releváns tényei - Ptk. 339. § - megállapítására kell szorítkoznia, a Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét ennek megfelelően, a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - a Pp. 213. § (3) bekezdése értelmében közbenső ítéleti rendelkezéssel - megváltoztatva, az alperes felelősségét a 2008. január 12-i műtéttel összefüggésben a felperest ért károkért állapította meg.

A felperes csatlakozó fellebbezése teljes egészében, az alperes és az I. rendű alperesi beavatkozó fellebbezése részben vezetett eredményre. A fellebbezési eljárásban a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése szerint, tekintettel a Legfelsőbb Bíróság 4/2009. (XII. 14.) polgári kollégiumi véleménye II/1) pontjában kifejtettekre is, az alperes köteles megfizetni a felperes jogi képviseletével felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányosan, a 4/A. § értelmében az áfára is figyelemmel meghatározott ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költséget, míg - a jogalap elbírálására figyelemmel, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja, valamint a 46. § (1) és (4) bekezdéseiben foglaltak szerint meghatározott összegben - 6000 forint csatlakozó fellebbezési és 24.000 forint fellebbezési eljárási illetéket, a felperes pedig 6.000 forint csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, továbbá 15. § (1) és (3) bekezdése értelmében - felhívásra - az állam javára.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az I. rendű beavatkozó a fellebbezési eljárási illetéket a jogszabályban meghatározott mértéknél nagyobb összegben rótt le, ezért az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja szerint rendelkezett a tévesen lerótt különbözet visszatérítéséről.

Budapest, 2011. június 29.

. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Varga Edit s.k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.
bíró